

U ontološkom smislu komunikacija je povezivanje. U antropološkom smislu komunikacija je razmena informacija. U psihološkom smislu komunikacija je razmena emocija i nesvesnih energija. U psihoterapijskom smislu komunikacija je način čišćenja potisnutog nesvesnog sadržaja.

Komunikacija ne može biti jednosmerna. Mora biti najmanje dvosmerna, a može biti i mnogostruko umrežavanje.

Vrste komunikacije se mogu deliti prema: načinu, sredstvu, trajanju, i ličnom doživljaju, mada je sve to međusobno povezano, jer ako je način dobar, za obe strane prihvatljiv, i sredstva će biti raznovrsnija i bolje izabrana, pa će i trajanje biti duže i lični doživljaj prijatniji. Sve to znači da način komunikacije može biti nedobrovoljan, protiv svoje volje ili želje, pa će onda i sredstva biti umanjena, trajanje diskontinualno i doživljaj često neprijatan.

Osnovna uloga ili funkcija komunikacije je u onome što je njen ontološki smisao, u povezivanju nečeg što je inače razdvojeno u spoljašnjem ili u unutrašnjem univerzumu. Svi ljudi su na mentalnom nivou direktno povezani jer ih objedinjuje Kosmička Svest, ali pošto individualna svest najčešće nije na tom nivou da to shvati i doživi, nego oseća izolovanost od drugih ljudi, komunikacija, koja najčešće počinje od razmene misli i emocija, jeste najbolji put ka premošćivanju tog subjektivnog, emotivnog i zato nesvesnog osećaja odvojenosti.

Druga važna uloga komunikacije je isto na mentalnom nivou, ali ne u domenu svesti, nego u dimenziji misli. Misli su nešto što je bez obzira na kvantitativne i kvalitativne šablone u vidu logike i matematike, najbliže slobodnom oblikovanju, a pošto je svako slobodan da misli kako hoće, ljudi najčešće misle različito o istim pitanjima, temama i problemima. Komunikacija tu služi da se ljudske misli bolje slože, da se razume druga pozicija i da se, bez obzira što će se prema njoj zauzeti kritički stav, od nje nešto i nauči, da se nešto od toga ugradi u svoj misaoni sistem ili način razmišljanja, da bi svako na taj način postao misaono bogatiji i pametniji. U tome je, između ostalog, i funkcija obrazovanja.

U duševnom, emotivnom smislu, uloga komunikacije je u oslobađanju, obogaćivanju i sazrevanju našeg emotivnog bića kroz razmenu emocionalnog sadržaja sa ljudima koji nam nešto znače, koji su nam dragi ili bliski u nekom pogledu. Ta razmena se prvo odvija između roditelja i dece, i zato najviše psihičkih problema imaju oni ljudi koji nisu u detinjstvu dobijali dovoljno ljubavi i pažnje od svojih roditelja.

Tako dolazimo i do psihoterapijske uloge komunikacije, koja se sastoji u najgrubljem smislu u pražnjenju potisnutih neprijatnih mentalnih i emotivnih sadržaja, a u suptilnijem smislu u preuređivanju, obnavljanju i ucelovljivanju nesređene psihe. Za to se koristi spoljašnja i unutrašnja komunikacija. Spoljašnja komunikacija je komunikacija između klijenta koji ima neki problem i psihoterapeuta, gde klijent pažnju usmerava na neke unutrašnje psihičke sadržaje, pa ih osvesti, i onda ih iskomunicira svom psihoterapeutu. U to spada i komunikacija ka drugome, kada se nekada imao neki konflikt ili emotivni problem ili nabož sa nekom osobom, pa se ta osoba u terapiji zamisli ispred sebe i sa njom verbalno, mentalno i emotivno komunicira kao da je ona stvarno tu. To ima izvanredno terapijsko dejstvo, čak i više nego da se toj osobi stvarno govori, zbog postignute otvorenosti i osećaja izgubljenih prepreka, koje mogu biti prisutne u stvarnoj situaciji, gde se mora računati i samim tim paziti na nesvesne reakcije te osobe.

Unutrašnja komunikacija je nešto drugo. Začetnik toga je Jung, sa svojom idejom pisanja dijaloga između svesnog i nesvesnog. Svesno i nesvesno možda jesu osnovni polovi suprotnosti u unutrašnjem biću, pa je možda unutrašnju komunikaciju dobro početi s tim, ali to nije jedini par suprotnosti i jedino polje mogućeg unutrašnjeg konflikta. Ideja je dobra, da su svesno i nesvesno suštinski razdvojeni, da svesno nema svesnog uticaja na nesvesno, iako nesvesno ima nesvesnog i zato često štetnog uticaja na svesno, jer je programirano nesvesnim mislima, koje su pogrešnim sagledavanjem na pogrešan način prošle kroz svest, gde su iz nesvesnog straha ili neke druge nesvesne emocije pogrešno interpretirani. Unutrašnjom komunikacijom između svesnog i nesvesnog se mnogi unutrašnji nesporazumi, tenzije i konflikti postepeno ublažavaju. To se najpre postiže komunikacionim, realnim sagledavanjem svesnog uz pomoć nesvesnog, da ne mora više da se trudi da kontroliše nesvesno i da će tako, uz uzajamno poštovanje, njihov odnos biti mnogo bolji. Isti principi i ista tehnika može da se primeni i kod drugih unutrašnjih parova suprotnosti, kod kojih postoji međusobna tenzija. Između duše i duha, duše i tela, duše i energije, anime i animusa, Venere i Marsa, ega i jastva. Zatim, tu je komunikacija između mentalnog i astralnog tela, ja i dvojnika, ličnosti i bezličnosti, Meseca i Saturna, Sunca i Urana, Jupitera i Neptuna, jina i janga. Osim toga, unutrašnja komunikacija može da se uspostavi između jastva i bilo kog aspekta u sebi, neke svoje emocije, jedne strane, ili dela tela koji je u problemu, ili nekog neprijatnog osećaja, i kada se sve to tako proširi onda mi postaje manje čudno što je Jung razgovarao sa tanjirima. Komunikacija sa Duhovnim entitetima je poseban vid komunikacije.

Na seminaru će se učiti:

Šta su Duhovni entiteti
Koji tipovi D.e. postoje
Kako razlikovati spoljašnje od unutrašnjih D.e.

Kolika je stvarna moć D.e.
U čemu je razlika između ljudskih i neljudskih D.e.
Kako prepoznati neprijateljski D.e.

Kako komunikacijom neprijateljski D.e. preobraziti u prijateljski
Šta komunikacijom sa D.e. sve može da se postigne
Kako ojačati neke pozitivne D.e u sebi i oko sebe

Seminar se održava subotom i nedeljom od 11 do 17 časova.
Cena je 80 E
Prijavlivanje je putem meila ili na brojeve telefona.